

D'esquerra a dreta, Juan Ponce (Esquerra Ecologista), Joan Ribó (independent), Enric Morera (Bloc) i Mònica Oltra (Iniciativa), a les Corts valencianes.

El compromís acaba en boda

El consell nacional del Bloc –amb el 97% dels vots–, el tercer congrés d'Iniciativa –amb el 91%– i l'assemblea d'Esquerra Ecologista –amb el 94%– han aprovat l'estratègia “Més Compromís”, que estrenyerà encara més els llaços de col·laboració entre les tres formacions i els independents que també en formen part. En parlem, alhora, amb els diputats a les Corts Enric Morera (Bloc), Mònica Oltra (Iniciativa) i Juan Ponce (Verds), i amb el portaveu a la ciutat de València, l'independent Joan Ribó.

El nou Compromís és més aviat una cooperativa o una federació? Organitzativament, el projecte és més semblant a Nafarroa Bai o a Convergència i Unió?

—MÒNICA OLTRA: Crec que som més aviat cooperatius, però encasellar-nos resulta difícil. Malauradament, la legislació vigent és una cotilla que no preveu la gestió de la pluralitat: la llei electoral

no recull cap figura que descriga allò que nosaltres volem, que és donar una resposta a tots aquells que volen ser de Compromís sense la necessitat de militar a cap dels partits que l'integrem.

—JOAN RIBÓ: Compromís tindrà a partir d'ara uns adherits, amb els drets i els deures dels militants, cosa que em sembla molt important. A València, per exemple, tenim una llista de 200 persones disposa-

des a col·laborar amb nosaltres, a diversos nivells. La fórmula que hem adoptat permet a la gent de no militar a cap partit però de poder treballar-hi...

—M. OLTRA: ...com tu!

—J. RIBÓ: Exacte, com jo mateix! Per a tots aquells que ja n'estem una mica farts, dels partits, aquesta idea és molt interessant i positiva. A València hi ha tot de gent que ens ho demanava.

—JUAN PONCE: A més, tenim l'esperit de continuar creixent, i per això hem deixat la porta oberta a partits locals o d'àmbit provincial o autonòmic que se sumen a nosaltres i fem un Compromís més gran i més fort.

—ENRIC MORERA: Hem fet una innovació política que vol posar fi a la partitocràcia i que retorna la veu a la ciutadania.

—M. OLTRA: Un projecte horitzontal, vaja.

—A les eleccions municipals també us presentareu conjuntament, doncs? No hi haurà projectes separats a l'àmbit local?

—E. MORERA: Hem decidit de presentar-nos junts a totes eleccions i sota la denominació de Compromís, cosa que no exclou que, en un indret determinat i a proposta de l'assemblea de Compromís, pugui incorporar-s'hi una altra marca. El denominador comú, però, serà Compromís.

—J. RIBÓ: A segons quins pobles petits, per exemple, pot resultar interessant d'afegir-hi gent. L'altre dia, sense anar més lluny, uns regidors independents d'una població de la Vall d'Albaida em van demanar la manera de vincular-s'hi. Depenent del cas, potser hi ha grups que tenen un passat que ens convé de conservar, però el referent principal sempre hauria de ser Compromís.

—M. OLTRA: En qualsevol cas, no volem que la gestió de la pluralitat que defensem es convertesca en una uniformització de formacions menudes que en vulguen formar part. No podem reivindicar internament l'horitzontalitat i, externament, imposar la verticalitat.

—Hi haurà una doble militància, per tant? Els afiliats de Bloc o Iniciativa passen a tenir dos carnets?

—J. RIBÓ: Els adherits, només seran adherits a Compromís, no a cap partit en concret. A València ja tenim persones que no militen a cap dels tres partits però que, en canvi, n'integren la direcció. Ara bé, pot haver-n'hi que ni tan sols vulguen adherir-s'hi...

—M. OLTRA: ...en aquest cas, poden esdevenir-ne voluntaris. A Iniciativa, ja en tenim uns quants. No tenen el nivell d'implicació de l'afiliat, però participen del debat intern.

—J. RIBÓ: Nosaltres ens reunirem prompte amb les 200 persones que s'han ofert per a col·laborar-hi. Són elements

que aporten molta vitalitat a l'organització.

—M. OLTRA: Ho hem fet en un període de temps raonable, però teníem aquesta urgència. Respecte als carnets, no ens ho hem pensat, encara. Com que no tenim al cap una estructura de partit tradicional, ens sembla una cosa una mica antiga.

—J. RIBÓ: Home, hi haurà una fitxa per tal de contactar-hi, però no em pense que calga fer carnets.

—S'ha comentat la possibilitat que Equo s'afegisca a la llista de partits presents a Compromís. L'abast estatal d'Equo desvirtuaria l'autonomia de la coalició?

—M. OLTRA: Equo encara és en construcció. Hi conviuen els afiliats directament amb aquells que són afiliats als partits 4J, entre els quals hi ha Esquerra Ecologista i nosaltres, Iniciativa. Després de les últimes experiències electorals, em fa l'efecte que a Equo també triomfarà la idea d'esdevenir una cooperativa política, associada, allà on calga, als projectes autònoms corresponents. En el cas

valencià, doncs, Equo seria Compromís. És un debat encara obert, perquè l'espai ecosocialista és en formació.

—J. PONCE: De fet, a les normes de què ens hem dotat, a Compromís ja hem previst la possible fusió de partits que en siguin membres. No hem de perdre de vista, però, que Equo significa la implicació de molta gent a la política, gent que, en el cas valencià, ha passat dels moviments ecologistes a l'activitat política i que compta amb un bagatge important. A les taules provincials d'Equo ja s'hi han incorporat bastants persones que fins ara no havien fet política i que, en alguns casos, s'han convertit en assessors meus en qüestions de medi. L'esperit d'Equo i Compromís és ben semblant: si no defensem nosaltres la nostra terra, qui ho farà?

—Als comicis europeus del 2014, amb qui anirà coalitzat Compromís? Amb el Partit Verd Europeu?

—E. MORERA: Hi anirem com a Compromís, tots units, però encara no sabem de quina manera. Quan arribe el moment, ja ho decidirem.

—El 2009 va prendre camins diferents: el Bloc, amb la coalició europea de CiU i el PNB; Iniciativa donava suport al segon candidat de la llista liderada per Esquerra Unida; i Esquerra Ecologista, amb el Partit Verd.

—M. OLTRA: Tot era molt tendre, aleshores. I encara és prompte per a saber en quin espai ens situarem, però una cosa és evident: no ens trobaran a l'espai conservador. Això a banda, les coses són com són, i és previsible on anirem a parar. Potser caldria inventar un espai, a escala europea, en què ens sentírem plenament còmodes no sols nosaltres, sinó també uns altres partits d'uns altres territoris de l'estat. Siga com siga, hi anirem acompanyats, però units.

—E. MORERA: Efectivament, acompanyats i liderant. Tenim potència suficient per a pensar en un lideratge important a la política espanyola. L'objectiu és situar una dona o un home de Compromís al Parlament europeu, i les xifres ens fan pensar que serà així.

—Com seran les primàries de Compromís? Obertes a la ciutadania?

—M. OLTRA: El millor exemple és el de Lliria: l'any 2011 vam fer-ne unes en què van participar més d'un miler de veïns. Tot això cal desenvolupar-ho i fixar unes normes en què s'explicita el compromís del participant amb Compromís, no siga cas que el candidat del PP vinga a escollir el nostre. És una decisió molt important.

—J. RIBÓ: Tot aquell qui tinga vinculació amb Compromís, ha de tenir l'oportunitat de participar-hi. N'hem d'eliminar, és clar, factors distorsionadors, però és una feina que encara hem de perfilar. A València, d'ací a pocs mesos tindrem una llista amb diversos nivells d'implicació. I una cosa queda clara: farem l'elecció de la manera més oberta possible, de cap manera no s'escolliran els candidats a través dels òrgans de direcció.

—M. OLTRA: Tot això implica un risc, però l'hem d'assumir. Si no, la desafecció de la ciutadania envers els polítics augmentarà. Podria ser que un militant del PP s'apuntara a una llista de simpatitzants de Compromís i que pagara cinc euros que destinaríem a finançar la campanya? Potser sí que existeix aquest risc, però hem d'assumir-lo.

—E. MORERA: Els principis són escrits a les bases de l'acord, ara només ens cal desenvolupar-los.

—J. RIBÓ: Exacte, tenint en compte que és millor equivocar-se que no no fer-hi res.

—Heu aprovat internament la negativa a rebre cap mena de regal o obsequi per motiu del càrrec. A partir de quina quantitat, de quin preu?

—M. OLTRA: A les Corts hem presentat una proposició de llei que no crec que s'aprove però que, si volem ser coherents, sí que hem d'aplicar al nostre reglament. El límit dels obsequis és de 50 euros i dins d'allò que és d'ús comú: un llibre o un vi quan visites un poble.

—E. MORERA: Hem de ser exemplars. Si no apliques a casa teua allò que demanes per a la societat, no seràs creïble.

—J. RIBÓ: Si no, després acabes dient que és ben normal que et regalen una bossa de Louis Vuitton... I sabeu de qui parle.

—L'estratègia de les samarretes tindrà continuïtat? Us ha permès de guanyar molta popularitat però, d'una altra banda, n'hi ha que en qüestionen l'ús al si de les institucions.

—M. OLTRA: Dependrà de com evolucionen les coses. Les institucions, si una cosa no són, és un lloc on es puguen contravenir les lleis, com ha passat. Els mateixos que vulneren de manera continuada l'article 23 de la Constitució —que recull el dret de participar a la cosa pública— diuen que les samarretes “ofenden al decoro”. És que ens han arribat a re-criminar, a les Corts, que “heu vingut ací a fer política”! Nosaltres reivindicuem la política, i de samarretes, només n'hi ha hagudes tres. D'iniciatives i propostes, n'hem presentades moltíssimes més; les samarretes tan sols han servit per a fer veure la injustícia. I com a grup, sempre que hi haja injustícies, les farem servir.

—J. RIBÓ: Quin problema hi ha amb les samarretes? Jo en veig cada dia pel carrer, i de tota mena. És clar que la samarreta no para bé amb la bossa de Louis Vuitton... Tampoc no para bé anar amb bicicleta a l'ajuntament! A mi m'han arribat a dir que això no toca! Hi ha comportaments una mica casposets; de vegades es confonen les institucions amb un comportament absolutament estrany. Escolteu, el primer ministre suec va a treballar amb bicicleta, i no passa res! Hem de reduir la distància que hi ha entre la gent del carrer i la que hi ha a les institucions: el meu fill en porta, de samarretes, i jo mateix, sempre que vaig a la platja. És una eina que es pot utilitzar o no, depenent del moment o la tàctica.

—J. PONCE: A nosaltres, se'ns critica tot. Ens han criticat per les samarretes, per haver dut els afectats del parc Alcosa i els alumnes de l'institut Lluís Vives apallissats per la policia a la sala de premsa de les Corts...

—E. MORERA: Els molesta molt que haguem trencat el seu blocatge informatiu, però no pensem callar. No serem dòcils amb el PP ni amb el sistema que manipula Canal 9 i que vulnera la llei a les Corts. Els molesta que no siguem dòcils, i a nosaltres ens agrada que els moleste.

—M. OLTRA: Els treballadors de RTVV ens acaben de dur una samarreta, per cert. Diu: “Jo treballe a Canal 9 i no manipule.” Ens l'han duta perquè ens la posem, no perquè la guardem a l'armari.

—El resultat de Compromís a les últimes eleccions valencianes fou excepcional, sobretot a la ciutat de València, on va fer servir el castellà a la campanya. La llengua és un entrebanc?

—J. RIBÓ: Teniu en compte que hi ha zones terriblement castellanitzades, com per exemple el Port de Sagunt, on, a més, hi ha un cert rebuig al valencià. En canvi, a València note que hi ha crescut molt l'ús d'uns anys ençà, la majoria de la gent l'entén i no es molesta que li'l parles. Després hi ha els emigrants sud-americans, que tenen problemes per a entendre'l i en generen, com a conseqüència d'això. Per tant, hem de ser flexibles: hem d'introduir un vector permanent de normalització i compatibilitzar-lo amb un paràmetre de flexibilitat, que ha de ser màxima a les zones castellanoparlants i nul·la en unes altres. I a Gandia es parla com es parla. I a València, si fa no fa, també, encara que a l'ajuntament també hi hem trobat inconvenients: a l'inici costa una mica, però si hi treballem bé, avançarem bastant en poc temps. Hem de saber quina sociolingüística tenim, això sí, i cap a on volem anar, sense fer bogeries... No oblideu que Jordi Pujol, quan feia campanya a Santa Coloma de Gramenet, *hablaba en castellano*. La gent vol aprendre el valencià, vol que li'l parles, però no que els l'imposes com un clau amb un martell. Pedagògicament, a poc a poc, però amb la corda ben estesa.

—M. OLTRA: La situació es va equilibrant bastant. A la ciutat de València hi ha més gent que no ens pensem que parla valencià. Als barris molts el parlen, però com que la immersió castellana ha estat tan forta, en primera instància s'adrecen a tu en castellà. Qui vol entendre't, t'entén: els meus vídeos de YouTube són tots en valencià, i ningú no se'n queixa, fins i tot n'hi ha, de fora, que els tradueixen o que escriuen "habla en valenciano, pero se entiende muy bien"... [Riu.]

—E. MORERA: En *valenciano de Lleida!* [Riu també.]

—M. OLTRA: Nosaltres pensem que això ho fem bé. Una altra cosa és que vages a Requena o a Oriola, on has de comunicar-te en castellà, i no sols allà: al Port de Sagunt, com deia Joan, s'estimen més que els parles en castellà, i ho faig.

—J. PONCE: Sóc de València i no el parlo bé, m'expresse millor en castellà. Som una coalició diversa i els companys em demanen que els parlo en castellà.

—M. OLTRA: Al principi d'entrar a les Corts, Juan ens demanava perdó pel fet de parlar en castellà [riu]...

—J. PONCE: Me n'averkonyia... Fa 46 anys que visc ací i encara no el parlo bé!

PRATS I CAMPS

Joan Ribó: "No som com Esquerra Unida: no som la segona marca ni la marca blanca o radical del PSOE"

Els companys m'ajuden i cada dia em costa menys.

—E. MORERA: Primer de tot voldria dir que no vam ser la sorpresa, ni de bon tros. És cert que cap enquesta —ni la manipulació palmària de la del CIS— no ens deia que hi entrariem, però nosaltres sabem molt bé el terreny que trepitgem. Dit això, el valencià és un handicap? No, és un valor. Ens l'estimem tant que mai no pot ser un element de conflicte, com uns altres han volgut fer. Dins la pluralitat i de la diversitat que reclamem, volem ser al món en la nostra llengua, però no en farem cap conflicte. I pronostique un gran creixement de Compromís, per bé que alguns encara no se n'han adonat. Ja se n'assabentaran.

—Compromís farà servir el terme País Valencià sense complexos o, per contra, en prioritzareu uns altres?

—E. MORERA: Substancialment, no ens ho hem plantejat. Tenim clar que el País Valencià és a l'avantguarda d'Ibèria i en defensem un de ben modern i plenament integrat a Europa. Un dia vam

PRATS I CAMPS

Mònica Oltra: "Probablement, em faria il·lusió liderar la llista de Compromís. Com a Enric, novament"

oposar-nos a un estatut de segona —el temps ens ha donat la raó— i ara treballem en la defensa d'un país modern, sostenible i de futur. La *Comunidad* representa allò que és antic i passat, la nostra aposta tracta de superar la folklorització del fet valencià que van pactar, amb un estatut de vergonya, el PP i el PSOE.

—M. OLTRA: No ens barallem per aquestes coses. Ens n'importen més unes altres, com ara la iniciativa que acabem de presentar perquè retiren les distincions de la Generalitat i de les Corts a sor Aurora, de la Casa Cuna Santa Isabel [implicada en el cas dels xiquets robats], i ens l'han denegada per motius de secta religiosa que tant sovinteja el president [Juan Cotino]. Sempre que puc, però, mire d'evitar la confrontació amb ells per qüestions terminològiques i parlem de "poble valencià", "territori valencià" o "terra valenciana". No vull que debats importants que plantejem els duguen al seu terreny. No hem de dur sempre els valors a pit descobert. Sabem què som.

PRATS I CAMPS

Enric Morera: “No pretenc governar ni canviar aquest per aquell; vull canviar el sistema de dalt a baix”

—E. MORERA: Tenim molt clar què som i no volem cap conflicte.

—J. RIBÓ: Vinc de redactar una nota a l'ajuntament sobre els pressupostos i he fet servir una vegada *País Valencià*, una altra vegada *país*, i una altra *Comunitat Valenciana*. No pense renunciar al terme *país*, però em negue a centrar el debat ací. M'interessen els continguts, més que no pas els noms. Les qüestions de noms, ara mateix no m'interessen.

—M. OLTRA: ...per això sempre les guanyen ells. En quasselvol cas, jo vull un país, ni que li diguen comunitat.

—J. PONCE: Amb la intransigència d'aquesta gent, fan ganes de dir-ne sempre país. M'estime més parlar de territori valencià o de poble valencià, però quan dius *país* i et responen “en quin país viuen vostès?”, t'entren ganes de dir-ne sempre *país*.

—J. RIBÓ: A voltes, només són manies personals d'alguns.

—Podeu evitar que del desgast del PP se'n beneficie el PSOE? Us fa por, fins i tot, que alguns dels vostres

PRATS I CAMPS

Juan Ponce: “Preferesc ‘territori valencià’, però amb la intransigència del PP, fan ganes de dir-ne sempre ‘país’”

votants puguen refugiar-s'hi, a fi de barrar el pas al PP?

—J. RIBÓ: Us heu confós: nosaltres no som Esquerra Unida. Ells puguen quan baixa el PSOE, i a l'inrevés, des del seu naixement. És clar que hem rebut vots de gent que votava el PSOE, però no hem rebut el vot del PSOE. No som la segona marca del PSOE, ni la marca blanca, ni la marca radical del PSOE. El nostre plantejament progressista i d'esquerres hi pot tenir a veure, però el vot de Compromís és també valencianista i ecologista. No és a les mateixes coordenades.

—M. OLTRA: De vasos comunicants amb ells, en tenim.

—J. RIBÓ: I amb el PP.

—M. OLTRA: Però sobretot, el nostre vot és autòcton, de gent que s'ha estrenat votant-nos i que podem considerar nostra. Em fa molta ràbia que diguen que hi ha “un vot de”. No, no, no... Els vots són del poble, i en aquestes eleccions n'has tinguts tants, però pertanyen al poble.

—E. MORERA: Som en una crisi sistèmica. El sistema de representació polí-

tica canviarà de dalt a baix i de l'estafa del PP, se n'adonaran ara molts dels seus votants, quan vegen els pressupostos de l'estat. El president del Foro de Encuentro Manuel Broseta, Francisco Puchol, acaba de dir que la societat valenciana estava “narcotitzada”. Nosaltres, no, estàvem ben desperts. Ací canviarà tot molt de pressa, sobretot perquè el PP i el PSOE només responen als bancs i al directori europeu.

—Compromís està en condicions de fer el sorpasso al PSPV?

—M. OLTRA: Voleu dir que guanyarem el PP? És això, que m'interessa. Superar en vots el PSOE no és una cosa que ens haja de preocupar gaire, ni tan sols des del punt de vista filosòfic. En acabant, et defineixes respecte a un altre, i no hi hem de caure: el nostre repte ha de ser, en exclusiva, sintonitzar amb els ciutadans. Açò no és una cursa de cavalls.

—J. RIBÓ: En efecte, nosaltres tenim un projecte i no ens volem comparar amb ningú. És clar que aspirem a ser hegemònics, però la nostra preocupació no ha de ser superar aquell o aquell altre. L'únic objectiu important ha de ser derrotar qui ara ens governa.

—De tota manera, què us sembla el relleu de Jorge Alarte per Ximo Puig?

—M. OLTRA: No crec que les respostes siguen en el passat. Si el PSPV té cap problema, em pense que és molt més profund que no el secretari general. I em sembla que ja dic massa, amb això.

—J. RIBÓ: Que no s'entenga com un menyspreu, però jo no hi he prestat gaire atenció.

—E. MORERA: Han escollit una executiva paritària i amb 69 membres, cosa que m'ha cridat l'atenció [riu].

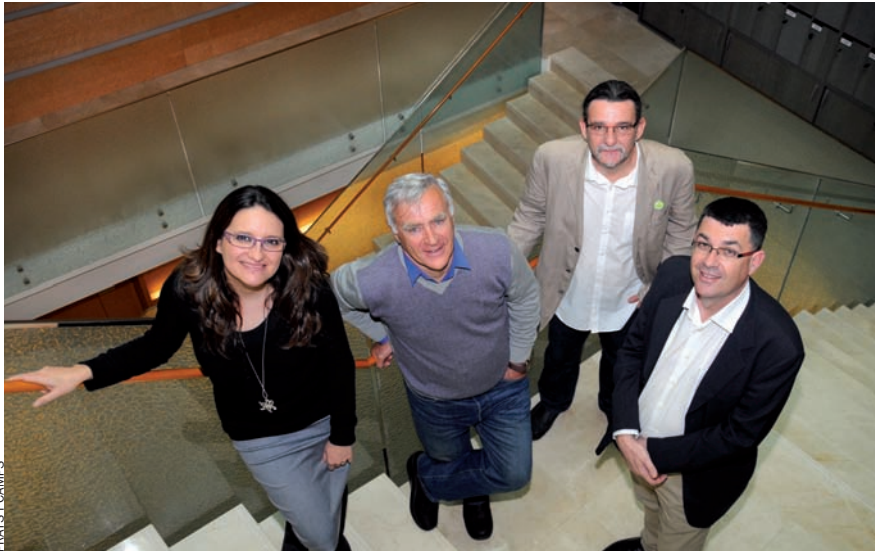
—M. OLTRA: Aquest nombre, també me'l sabia! És molt excitant! [Riu.]

—J. PONCE: Perquè Ximo Puig representa un canvi, la primera cosa que ha de fer és deixar de pactar les coses importants amb el PP i centrar-se a treballar en favor del poble, no de mantenir el seu lloc al partit.

—Puig ha destacat el seu vessant valencianista durant l'etapa precongressual.

—E. MORERA: Al seu Twitter, hi posa “diputado nacional”, no sé de quina nació...

—M. OLTRA: Sí que és cert que té un altre perfil, diferent del d'Alarte i del d'uns altres secretaris generals.

FRATS I CAMPS

—L'assumpció de culpes per part d'Alberto Fabra respecte a l'etapa de Francisco Camps serà valorada per aquells que van votar el PP?

—M. OLTRA: Sincerament penseu que ha assumit errades? Per què? Perquè en tres ocasions li ha dit que l'avergonyeixen coses que han passat? Perquè aprova la comissió d'investigació d'Emarsa i després la fulmina? En realitat, no ha pres cap decisió que esmene Camps. Encara pitjor, els seus discursos i la seua actitud cada cop recorda més la de Camps. Per a mi, l'únic gest que ha tingut valor real fou quan, el primer dia d'accedir a les Corts com a president, va dir als diputats del PP que no l'aplaudiren. Malauradament, però, ha entrat en la senda de Camps. El PP valencià no canviarà fins que no siga derrotat a les urnes i passe la seua particular travessa del desert.

—J. RIBÓ: El PP sap que el poble ara pren consciència dels anys d'enlluernament que ha viscut i que se n'adona, de la situació econòmica que pateix. De fora estant, sembla seguir la màxima lampedusiana de "canviem alguna cosa perquè no canvie res". Modula alguna coseta, en dissimula alguna altra i va fent, però tot continua igual. No s'aborden seriosament els problemes d'aquest país. De moment, de forment, ni un gra.

—M. OLTRA: I és cínic: destitueix algú d'un càrrec i li'n dona un altre. De Camps, t'ho podies esperar, perquè delirava; amb Fabra, per contra, només pot ser conseqüència del seu cinisme. No li fa cap vergonya, canviar de lloc la xarxa clientelar i aprofitar-ho per a fer una neteja interna? I només ha netejat

aquells que no li agradaven, per qüestions internes de partit.

—J. PONCE: Les polítiques són idèntiques a les que hi havia. Fabra continua defensant el ciment, i en són bona prova les modificacions de la llei urbanística que busquen de materialitzar els PAI que hi ha aturats de fa cinc anys. I en el tema dels residus i de la biomassa forestal, la seua política es basa en la incineració.

—M. OLTRA: El saqueig ha canviat de lloc, ara s'han centrat en el tema de la valorització energètica.

—E. MORERA: La pregunta és: Fabra actua per convicció o per necessitat? Òbviament, per necessitat, perquè s'han gastat tots els nostres diners i ens han intervingut *de facto*. I ell aplaudia Camps com a diputat que ja era. A més, fa servir les institucions per a resoldre problemes de partit: com pot col·locar de director del port d'Alacant una persona [José Joaquín Ripoll, ex-president de la Diputació] encausada en delictes de corrupció?

—És més factible el canvi polític el 2015 que no ho era el 2007?

—M. OLTRA: Allò em sembla que fou un miratge, i en aquest cas no sols és necessari el canvi, sinó que hi serà. Siga el 2015 o el 2014, n'hi haurà, perquè la gent se sent estafada amb un sistema econòmic que no té en compte les persones i amb un sistema electoral que considera els polítics una casta a banda i en què tothom no compta igual. Açò és a punt de petar.

—J. RIBÓ: Tindrem recessió durant cinc trimestres, pel cap baix, i les eleccions seran en un marc molt diferent de la "València, què bonica ets", amb els ser-

veis públics força deteriorats. Les aigües tranquil·les sobre les quals governava el PP ara comencen a moure's.

—J. PONCE: Molta gent que passava de la política, ara s'hi interessa, i alguns es pensaran molt més el vot que no abans.

—E. MORERA: Depèn de què entengueu pel canvi. Que el PP no tinga majoria absoluta és ben factible, però que hi haja canvi de polítiques no tant. En aquest sentit, el meu objectiu no és governar, sinó canviar el sistema de dalt a baix. Hem vist que les polítiques del PP i el PSOE són les mateixes, i no avalarem un canvi que no les canvie. Jo vull canviar el sistema des de dins, no llevar-ne un i posar-ne un altre. I el PSOE, a hores d'ara, no és cap garantia de canvi.

—Enric Morera pensa repetir com a cap de llista?

—E. MORERA: La meua intenció és participar en un projecte que impulse un canvi del règim actual de partitocràcia que ens ha dut al desastre.

—I Mònica Oltra? Voldríeu liderar la candidatura de Compromís a la Generalitat?

—M. OLTRA: Com us deia, açò no és una cursa de cavalls. Em sembla més rellevant formar part d'un col·lectiu. No sé què passarà, com seran les primàries ni si ens hi presentarem una, dues o tres persones. Si em faria il·lusió? Probablement, sí, com a Enric, que ja ha encapçalat la llista. A qualsevol que forma part d'un projecte l'il·lusiona encapçalar-lo.

—E. MORERA: La política, la fem les persones, però el fet més gratificant és participar d'un projecte innovador. No som a la política per a obtenir el poder, sinó com a servidors d'una ciutadania que se sent enganyada. El canvi seria recuperar la democràcia per als ciutadans.

—Si un enquestador del CIS us demanara on us situeu ideològicament, en una escala del 0 (extrema esquerra) al 10 (extrema dreta), què diríeu?

—M. OLTRA: En el 2. M'agrada el 2.
—E. MORERA: No m'agraden les etiquetes...

—M. OLTRA: Tu ets encara pitjor, que aspireu a trencar el sistema [riu]...

—E. MORERA: ...doncs en el 3, no?
—J. PONCE: Un 2,5.

—J. RIBÓ: Jo respondria un 3. I hi afegeiria un altre 3 en valencianisme, i un 2 en l'aspecte ambiental.

Victor Maceda